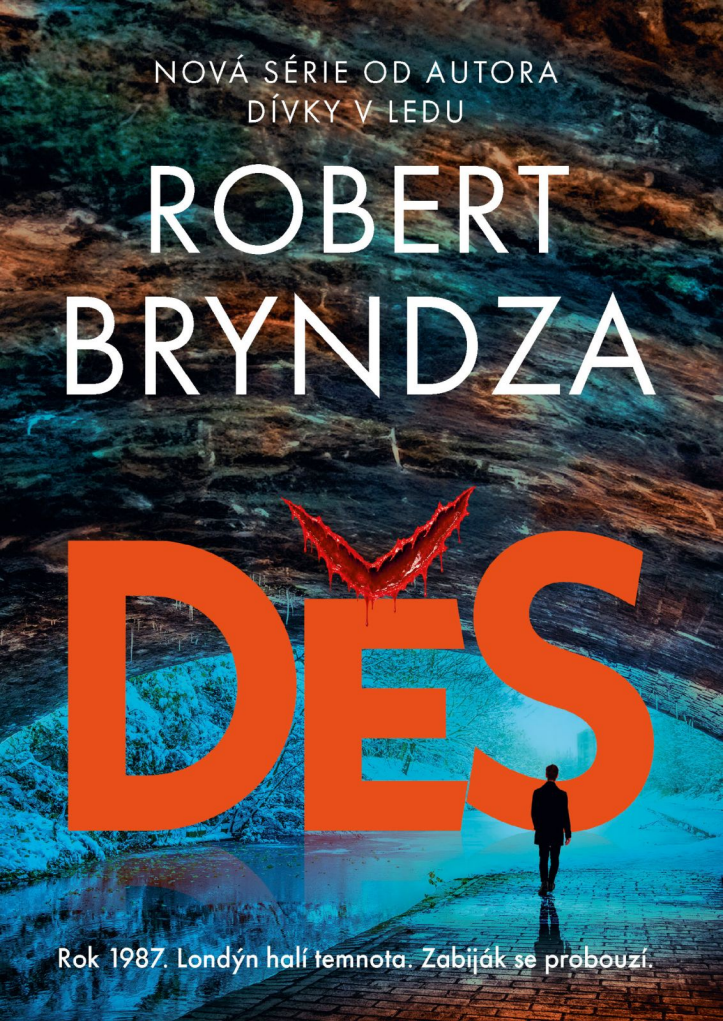

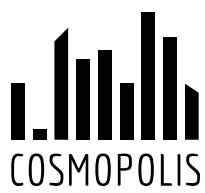
NOVÁ SÉRIE OD AUTORA
DÍVKY V LEDU

ROBERT
BRYNDZA

DES

The background of the entire poster is a dark, atmospheric photograph of a wet cobblestone street at night. A lone figure in a dark suit is walking away from the viewer towards the horizon, their reflection visible on the wet pavement. The word 'DES' is printed in large, bold, orange capital letters across the middle of the image. A small, bloody, winged creature, resembling a bat or a demon, is perched on the top of the letter 'E', with red liquid dripping down its wings.

Rok 1987. Londýn halí temnota. Zabiják se probouzí.

**Robert Bryndza
představuje novou sérii.**

Do Londýna přijíždí detektiv Jamie Day...

DĚS

NOVÁ SÉRIE OD AUTORA
DÍVKY V LEDU

ROBERT
BRYNDZA

DES

Rok 1987. Londýn halí temnota. Zabiják se probouzí.

Věnováno Jánovi, mamince Vierce, Rikymu a Lole

THE QUIET KILL

Robert Bryndza

Text copyright © 2026 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2026

Cover © Dominic Forbes 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu *The Quiet Kill*, vydaného nakladatelstvím

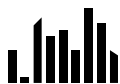
Raven Street Publishing v roce 2026, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Dominic Forbes

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026
jako svou 10 707. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-8691-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-8690-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3447-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Vejděte svobodně a z vlastní vůle!

– BRAM STOKER, *DRACULA* –

PONDĚLÍ, 30. LISTOPADU 1987

Když detektiv Jamie Day odbočil na příjezdovou cestu k vlakovému nádraží Leyton ve východním Londýně, silnice byla prázdná. Zkontroloval adresu a směrovací číslo, které si narychlo načmáral modrou propiskou na hřbet ruky.

*Mrtvola u vlakového nádraží v Leytonu,
£10 5p5*

Podíval se do svého právě zakoupeného atlasu *Londýn od A do Z*, který ležel otevřený na sedadle spolujezdce. V okruhu kilometru a půl se nacházely dvě železniční stanice s názvem Leyton – Leyton a Leyton Midland Road. U obrubníku stála osamocená bílá Cortina s rezavějícím lakem, která vrhala dlouhý stín ve slabém ranním slunci a ještě víc přispívala k jeho rostoucímu neklidu. Kde jsou policejní vozy? A policejní páska?

Jamie projel kolem Cortiny, zabočil za roh a před budovou nádraží uviděl stát staršího muže v dlouhém zimním kabátě a vlněné čepici. Když zahlédl Jamieho červený Ford Escort, muž zvedl hlavu a vyšel mu naproti. Mával rukama, aby mu dal najevo, že se má držet dál.

Jamie šlápl na brzdy, vypnul motor, vystoupil z auta a oblékl si svoji starou bundu. Bledé zimní slunce se stěží prodíralo mraky a on viděl námrazu na suchém listí a odpadcích, které ležely v kalužích u obrubníku.

„Hej! Běžte zpátky! Sem nesmíte!“ zakřičel muž. „Zavolal jsem policii!“ Jamie se zastavil pár metrů od muže. Stáli u zadní strany budovy nádraží, zchátralé dvoupodlažní stavby se špinavou omítkou, jež měla polovinu oken zabeďněnou. Jamie zpozoroval bledou nohu mezi dvěma převrácenými hliníkovými popelníci a hromadou hnědého listí a odpadků rozházených u zdi. O pár desítek centimetrů dál leželo nahé torzo, další noha a dvě paže. Okamžitě ho zaplavil strach a vzrušení zároveň.

„Jsem detektiv konstábl Jamie Day.“ Vůbec poprvé se představil svojí novou hodností a připadalo mu to divné. Jako by byl podvodník. Podobný názor četl i v uslzených očích starého muže, který k Jamiemu přešel blíž a prohlížel si jeho džíny, zašpiněné tenisky a červeno-černě pruhovaný svetr pod tenkou bundou.

„Nevypadáte jako policista.“

Jamie si prohlídal kapsy a pak se sklonil dovnitř auta, odkud z přihrádky na rukavice vytáhl koženou peněženku se stříbrným erbem. V zorném poli měl stále roztržený plastový pytel, který ležel poblíž trupu a z nějž vyčuhovala horní část něčeho, co vypadalo jako lidská hlava. Ruce se mu třáslly, když ukazoval starému muži služební průkaz. Na fotografii mu bylo dvaadvacet, právě začal sloužit jako uniformovaný policista a usmíval se jako idiot.

„Tady se píše, že jste ze suffolského policejního oddělení,“ zkonstatoval starý muž, když se na něj znovu podíval. „A že jste policejní konstábl. Máte nosit uniformu.“

„Právě mě přeložili k Metropolitní policii a chodím v civilu.“ Jamie zavřel koženou peněženku a zastrčil si ji do kapsy. Znovu se naklonil do auta a vytáhl zápisník a pero. Otevřel ho a dychtivě se ujal iniciativy. „Jak se jmenujete, pane?“

Pohled na policejní zápisník starého muže zřejmě přesvědčil.

„Alfred Lane. Jsem přednosta nádraží.“ Rozepnul si kabát, rozhalil ho, a ukázal tak uniformu Britských státních drah a jmenovku, aby to potvrdil, a spěšně si sundal kulicha, pod kterým měl služební čepici s kšiletem. „Jsem ve službě už od šesté, ale tohle... všechno jsem objevil až těsně před sedmou, když jsem vyšel ven. Pět minut před sedmou, abych byl přesný, chvíli předtím, než tudy projel vlak v sedm,“ dodal Alfred, protože chtěl být citován správně. „Hned jsem vytočil 999. Už tady čekám hodinu.“ Jamie si vše zapsal a cítil, jak ho studený vzduch štípe do holých rukou.

„Dotknul jste se něčeho?“

„Jo. Koštětem. A sáhnul jsem na hlavu, na vlasy, když jsem se díval dovnitř toho pytle. Když jsem to všechno našel, byla ještě docela tma. Nejdřív jsem si myslel, že to jsou části figuríny z nějakýho obchodu. Sem dozadu nám už vyhodili nejrůznější věci. Ale kusy mrtvoly ještě ne, to si pište.“ Nafoukl tváře a pozorně si Jamieho prohlížel. „Podíváte se na to?“

„Ano, samozřejmě.“

„Myším, že se v těch popelnících hrabaly lišky.“

Jamie dopsal a vůbec se mu nelíbilo, že se mu třesou ruce. Zastrčil si zápisník a pero do bundy a přešel blíž. Dvě nohy, uříznuté v bocích, ležely mírně od sebe v různých úhlech v hromadě listů mezi převrácenými popelnicemi před vybledlými modrými dveřmi s nápisem **ZDE NENÍ VÝCHOD**. Chápal, proč si je Alfred mohl splést s částmi figuríny. Maso na obou nohách mělo žlutý nádech a bylo poseté černými modřinami. Vypadalo to, že je od zbytku těla někdo úhledně oddělil. O kus dál ležel trup se čtyřmi pahýly v místech, kde byly nohy a paže odříznuté pilou. Scvrklý penis a varlata ukazovala, že se jednalo o muže, a zdálo se, že měl atletickou postavu se svalnatou hrudí a širokými rameny. Vedle trupu ležel velký plastový pytel modré barvy. Byl roztržený a vyčnívalo z něj temeno hlavy a hustá kštice zacuchaných zrzavých vlasů. Jamie přešel blíž, sklonil se a zlehka odhrnul okraj pytle. Byla to hlava mladého bělocha. Jedno oko měl doširoka otevřené, druhé oteklé a zavřené. Na čele měl hlubokou promáčklinu v místě, kde se lebka propadla dovnitř. Z nosu vedly dvě rezavé stružky zaschlé krve, která slepila vousy hustého kníru.

Zdálo se, že vítr změnil směr, protože Jamie ucítil zápach nahromaděných odpadků a rozkládajícího se těla. Zvedl se mu žaludek a začal se dávit. Napřímil se, o pár kroků ustoupil a přitom se dvakrát zhluboka nadechl studeného vzduchu.

„Není to hezkej pohled, co?“ prohodil Alfred.

Jamie během své krátké kariéry u policie viděl čtyři mrtvá těla – což je na mladého provinčního konstábla poměrně slušný počet: dvě dopravní nehody a třetí a čtvrté tělo byli staří lidé, kteří zemřeli doma. Ne, bylo jich pět. V duchu viděl pátého mrtvého člověka. Svěho otce, jak leží tváří dolů v trávě na konci zahrady.

Jamie tu představu zahnal a zhluboka se nadechl a vydechl. Soustředil se na chladný vzduch a krystalky námrazy na převráceném listu.

„Hele, mladej, nedáte si mentolku?“ zeptal se Alfred, zatímco se hrabal v kapse kabátu, a pak vytáhl balíček bonbonů Trebor Mints, které mu nabídl.

Jamie si otřel ústa a slzící oči a jednu si vzal. „Díky.“

Chuť máty a pocit, že má něco na jazyku, mu pomohly potlačit dávivý reflex. Jamie vyrazil brzy ráno s tím, že bude mít celý den na to, aby se zabydlel ve svém novém domově, než nastoupí do nové práce jako člen týmu vyšetřujícího vraždy na policejní stanici West End Central. V polovině cesty po dálnici A12 směrem do Londýna mu na pager přišla naléhavá zpráva. Zajel na promrzlé odpočívadlo u silnice, kde stála telefonní budka. Byl to šok dostat první rozkazy a hned vyjet k takovému zásahu. Dispečer se ani slovem nezmínil o zohavené mrtvole s oddělenými částmi těla.

Jamie zvedl pohled, když se za rohem objevil sportovně vypadající Rover v metalicky modré barvě, kterému na střeše blikalo modré otočné světlo. Otřel si ústa a tiše si s úlevou oddechl. Jeho auto blokovalo silnici a Rover zastavil za ním. Jamie si uhladil vlasy a spěchal k němu. Okénko se spustilo a on se ocitl tváří v tvář zachmuřenému padesátníkovi s prošedivělými tmavými vlasy ulíznutými mastnou pomádou.

„Kdo jste?“ zeptal se a pohledem zhodnotil Jamieho oblečení.

„Dobré ráno. Jmenuju se Jamie. Detektiv konstábl Jamie Day. Mám se hlásit u detektiva šéfinpektora Johna Bensona.“

Jamie zvedl svůj služební průkaz a muž si ho prohlédl od hlavy až k patě.

„Detektiv šéfinspektor Benson odešel do předčasného důchodu. Já jsem nastoupil na jeho místo. Detektiv šéfinspektor Harry Dean.“

„Aha, to jsem nevěděl.“

„No, tak teď už to víte.“ Muž otevřel dveře a vystoupil z auta. Na okamžik ho překvapilo, že Jamie je ještě vyšší než on, ačkoli sám byl nadprůměrně vysoký. Harry měl na sobě dlouhý, pomačkaný kabát v barvě velbloudí srsti, velmi elegantní oblek s tenkými proužky a naleštěné boty. Vypadal spíš jako výstřední prodejce ojetých aut než jako šéfinspektor. „Kolik vám je?“

„Dvacet pět, pane.“

„A tohle jste si vzal na sebe první den v mém týmu?“

„Nevěděl jsem, že...“

„Kdo je ten starej dědek?“ přerušil ho Harry a podíval se na Alfreda.

„Přednosta nádraží. Našel ty lidské... části.“

„Části?“

„Ano. Dvě ruce a nohy, trup a hlava. A je to mužské tělo.“

Harry přimhouřil oči. „Mužské tělo?“

„Myslím tím, že ta mrtvola je muž.“

„Je na místě hodně krve?“

„Ne. No, trochu. Zaschlá krev na obličej.“

Na opačné straně budovy s rachotem projel vlak.

„Máte rukavice?“

„To je v pohodě. Není mi zima.“

Harry obrátil oči v sloup. „Latexové rukavice. HIV.“ Zdálo se, že si všiml Jamieho vyděšeného výrazu, takže pokračoval mírnějším tónem. „Nepořezal jste si ruce?“

Jamie je zvedl nahoru. „Ne.“

„Pak je všechno v pořádku. HIV se přenáší krví, a to jen v případě, že máte otevřenou ránu. A přenáší se také spermatem, pokud, ehm...“

„Jo, já vím.“

Harry vytáhl z kapsy kabátu dva páry latexových rukavic a jeden podal Jamiemu. Pak přešli k plastovému pytli a Harry ukázal svůj služební průkaz Alfredovi.

„Co jste to říkal o tom AIDS?“ zeptal se Alfred, v hlase mu náhle zaznívaly obavy. „Myslíte, že ho zabilo zrovna *tohle*?“ Harry si klekl, opatrně zvedl oddělenou hlavu a prohlédl si mužovu tvář. Měl hratou bradu, vysoké lícni kosti a hustý knír ve stylu Freddieho Mercuryho. Z větší vzdálenosti vypadala hlava jako skutečná a falešná zároveň, jako rekvizita z nějakého hororu. Znepokojivé bylo právě to, že byla opravdová. Jamie cucal mentolku a snažil se ze všech sil nevracet. „Šel jsem k němu hodně blízko,“ v Alfredově hlase se ozývala panika. „Už hodinu čekám tady venku. A vítr fouká směrem od něj.“

Harry přešel o kus dál, aby si prohlédl části těla. Zmrzlé listí a odpadky mu šustily u nohou.

„Sahali jste tady na něco?“

Jamie zavrtěl hlavou.

„Dotknul jsem se ho jen koncem násady od koštěte. Mám to koště vyhodit?“ zeptal se Alfred. Harry si sundal latexové rukavice a odhodil je na zem. Sáhl do jiné kapsy a vytáhl leták, na jehož přední straně bylo napsáno: AIDS – NEUMÍREJTE KVŮLI NEVĚDOMOSTI. „Přesně takovej jsme měli ve schránce. Manželka říkala, že je tam plno nechutnejch výrazů. Mohly by se bakterie AIDSu dostat nahoru po násadě mého koštěte?“

„Ne. Tak to nefunguje, pane. Nemáte se čeho bát, ale měl byste si to přečíst.“ Harry mu podal leták a čekal, takže si ho Alfred nakonec musel vzít. Znovu se podíval na mrtvolu a zamračil se. Nastalo krátké ticho, které přerušil řev motorů. Zpoza rohu vyjela dvě černobílá policejní auta v doprovodu černé dodávky forenzního týmu. „Aha, už nám dorazila posila.“

2

Když přijeli uniformovaní policisté a forenzní technici, Jamie se cítil ještě víc jako páté kolo u vozu. Na místě činu náhle zavládl čilý ruch. Policisté v uniformách zřídili kordon kolem nádraží, technici se pustili do práce a nad plochou kolem popelnice postavili bílý stan a jeden policista odvedl Alfreda, aby s ním sepsal výpověď.

„Jimmy, můžete jít dovnitř a najít kancelář přednosty?“ požádal ho Harry. „Zkuste zařídit, aby sem na pár hodin přestaly zajíždět vlaky.“

„Jmenuju se Jamie, pane.“

„Jasně. Tak šup, šup. Už běžte.“

Jamie obešel budovu a došel k prázdnému nástupišti. Alfredovu kancelář našel za dveřmi nalevo od prázdné čekárny. Místnost páchla po zpocených nohách a z malého, zašpiněného okénka byl výhled na železniční koleje a ulice s řadovými domy za nimi. Jednu stěnu zabírala obrovská mapa, která sahala od stropu až k podlaze. Jednalo se o černobílé schéma celé sítě železničních tratí a návěstidel v oblasti Velkého Londýna. Na Alfredově stole se nacházel pouze běžový telefon s otočným číselníkem a kalendář Britských drah na rok 1987, ve kterém byla všechna data až po včerejší, tedy 29. listopadu, pečlivě přeškrtnutá černou tužkou. Mezi telefonem

a kalendářem ležely úhledně seřazené tři tuby mentolových bonbonů Trebor Mints.

„Jak vám to jde?“ zeptal se Harry o chvíli později, když vystrčil hlavu zpoza dveří do maličké kanceláře.

„Vlaky tu nebudou zastavovat další dvě hodiny.“ Stanici Leyton nakonec našel tak, že si stoupl na židli v rohu kanceláře a pak prstem sledoval trať k tomu, co považoval za nejbližší stavědlo. Právě dotelefonoval se zaměstnancem. Zatímco se snažil vyřešit situaci, zastavily na stanici dva vlaky, ale nikdo nenastoupil ani nevystoupil.

„Dobře. Forenzní tým je připravený, chcete se přidat?“

Harry odešel a Jamie popadl svoji bundu. Když odcházel z kanceláře, otevřel balíček Alfredových mentolek, pár si jich strčil do kapsy a jednu rovnou do pusy.

* * *

Parkoviště zaplnily ještě čtyři policejní vozy a další policejní dodávka. Harry představil Jamieho soudnímu patologovi Clarenci Parsonsovi, což byl mohutný padesátník s rudou tváří a květákovitým nosem a ušima. Jeho asistentka Martha působila ve srovnání s ním upraveně a vyrovnaně. Do stísněného prostoru se k nim připojila další policistka v uniformě a starší muž, který fotografoval místo činu.

„Tak jo,“ začal doktor Parsons, když se rozhlédl po svém publiku a poté se podíval dolů na končetiny, trup a hlavu mrtvého mladíka. Někdo jednotlivé části zhruba přiřadil k sobě, takže neznámý mrtvý muž ležel na zádech a bez výrazu na ně zíral s hlavou stále schova-

nou v roztrhaném plastovém pytli. „První, co mě zaujalo, je přesnost a čistota, s jakou byly odděleny končetiny. Budu muset provést pitvu a ohledání, ale už teď vidím, že se jedná o práci se speciální pilou, která je určená k řezání kostí.“

„Jako taková ta pila, jakou používáte v márnici?“ ujistil se Harry.

„Ano. Podívejte se na místa, kde jsou končetiny odříznuté – jedná se o čistou práci, žádné odštípnuté kosti. Žádné roztržené maso ani vytržené kusy způsobené námahou při použití nože nebo pásové pily.“ Z pórů doktora Parsonse se linul zápach alkoholu, který se mísil s pachem mrtvoly. Jamie se podíval na Harryho a ostatní – cítili taky whisky? Pokud ano, nikdo jiný se nezdál překvapený. Ale mladá policistka po něm střítila pohledem a zvědavě si ho měřila hnědýma očima, jako by věděla víc, než dávala najevo. Doktor Parsons se postavil a přitom mu zapraskalo v kolenou. „Martho, kde je...“ Luskl prsty, ale asistentka už držela připravený plastový sáček na důkazy. Vzal si ho, zvedl ho proti světlu a pak se k nim dramaticky otočil. „Našel jsem tenhle fragment modrého plastu přilepený k pravému řezáku.“

Jamie zaznamenal, že doktor použil staromódní slovo *fragment*.

„Myslíte si, že ho udusili předtím, než mu oddělili části těla?“ zeptal se Jamie.

Doktor Parsons přešel po skupince pohledem a na okamžik se na Jamieho zadíval.

„Náš nováček má otázku. Ano, mladíku. Může to být z polyetylenového pytle, který někdo použil k tomu, aby ho udusil. V tom případě najdeme známky petechiálního krvácení, které by naznačovalo udušení. Jde o ten plastový pytel samotný. Vidíte,

že je to docela silný plast určitého odstínu modré, a je možné, že se sem dostal neporušený a lišky se do něj pustily. Vidíte lýtkový sval tady na...“

„Pravé noze,“ doplnila Martha.

„Ano, na pravé noze. Stopy po kousnutí. Jako by něco žvýkalo kuřecí stehýnko. Řekl bych, že to způsobila nějaká psovitá šelma, ale musím to ověřit.“

„Přednosta právě říkal, že zahnal pár lišek, které okusovaly pytel,“ připomněla mladá policistka.

„Ano, o těch liškách se mi taky zmínil,“ přitakal Jamie.

„Tak tady to máme, to je dobře, nemusíme hledat nějakého šleného kanibala,“ řekl doktor Parsons. „A všimněte si taky, jak byl ten pytel zavázaný, než se roztrhl.“ Předklonil se a ohmatal uzel, který visel z roztrženého okraje v horní části pytle. Byl pevně svázaný plastovým stahovacím páskem.

„Zdravotnická stahovací páska?“ zeptal se Harry.

„Možná. Amputované končetiny se vyhazují do nemocničních spaloven v modrých pytlích, které se převážou stahovacími páskami. Alespoň tak se to dělávalo, když jsem tam byl na praxi.“

„Mohlo by jít o někoho s lékařským vzděláním? Když vezmeme v úvahu pytel a kostní pilu?“ nadhodil Harry.

„To už musíte zjistit sami, přáteli. Co bych vám k tomu ještě mohl říct? Žádné známky intravenózního užívání drog, žádné stopy na kůži. Troufám si odhadnout, že toho chudáka někdo rozřezal až po smrti.“

„Jak to můžete vědět jistě?“ Jamie tu otázku vyhrkl dřív, než si to stačil rozmyslet.